

τός του με τὴν ἐξῆς σημείωσιν: «Λάβετε ἄξ Μανώληδες καὶ ἕνα Μανωλάκη». Ὁ Μανωλάκης ἦτο ὁ τοῦρκος ὑπὸ-ξιοματικός.

Ὁ γενναῖος ἀνθυπολοχαγὸς Δημητράκοπουλος ἔπεσε θῦμα τῆς φιλοφροσύνης τοῦ Ἀποτρέψατος. Ἐξέλιπον θέλοντα νὰ φονεύσῃ τοῦρκον τραυματίαν, ἐπλησίασαν ἐγγύτατα πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἤρωτα συμπαινωδῶς περὶ τῆς καταστάσεώς του. Ὁ δόλιος ὁθωμανὸς ἐνῶ τῷ ἀπῆντα ἔσυρε τὴν σκην-δάλην καὶ ἐφόνευσεν τὸν σωτήρα του. Οἱ στρατιῶται ἐκ-μανεῖς γενόμενοι τὸν κατεκερμάτισαν ἐν τῷ ἄμα.

Οἱ ἡρωϊκῶς πεσόντες ἀξιοματικοὶ καὶ στρατιῶται ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Γκριτσόβκλη, ἐτάφησαν εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐν τῷ χωρίῳ Γκριτσόβκλη. Συνεπυροῦντο πάντες εἰς 15, κατετέθησαν δὲ ἀνὰ τρεῖς ἢ ἀνὰ τέσσαρες εἰς τὸν αὐτὸν τάφον. Ὁ Δημητρίτσας ἔφερε μόνον μίαν πληγὴν εἰς ἕνα τῶν μαστῶν, ἐνῶ ὁ ἀτυχὴς Κκαλαμάνος ἦτο οὐκ ἐλαφρῶς παραμεμορφωμένος, διότι ἡ σφαί-ρα ἐκ τοῦ πλησίον βλήθησιν εἶχε θραύσει τὴν κεφαλὴν του. Ἀμφότεροι οἱ ἀξιοματικοὶ οὗτοι μετὰ τοῦ Δημητρά-κοπουλου ἐτάφησαν εἰς ἕνα τάφον. Ἰδιαιτέρως ἐτάφη ὁ γενναῖος λοχίας τῶν εὐζώνων Ἡρακλῆς Γκαταγάνης.

ΠΙ ΠΡ Ι ΠΙ Α Π Ω Ι

Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ τὸ θέρος προβαίνει καὶ ὁ φλογερὸς ἡ-λιος μεταβάλλει εἰς εὐρεῖαν καίμινον τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-νῶν· ὁ ἰδρὼς ἐκκρίνεται ἀφθονώτερος· οἱ πνεύμονες ἀνα-πνέουσι μετὰ κόπου τὸν θερμὸν καὶ πνιγρὸν ἀέρα.

Ποῦ θὰ ἐξέλθετε τὰς μετὰ μεσημβρίαν ὥρας νὰ περιπα-τήσητε, ὡ ἀγαθοὶ τῶν Ἀθηνῶν ἄστοί, σὺν γυναιξὶ καὶ τέ-κνοις διὰ ν' ἀναπνεύσητε ἀέρα δροσερώτερον καὶ καθαρώ-τερον ἀνακουφίζοντα τὸ ἐκλελυμένον σῶμά σας;

Εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Σιντάγματος, τὸ τετραγώνον ἐ-κεῖνο καὶ πνιγρὸν κουτίον, τὸ περιεκελισμένον παντα-χόθεν ὑπὸ τοίχων ὡς αὐτὴ εἰρατῆς, εἰς τὸν στενὸν ἐκεῖνον χώρον τὸν περιοριζόμενον ἐπὶ μᾶλλον ἐκ τῶν τραπεζίων τῶν καφενείων καὶ τῶν ἀμαζῶν, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ περιφέ-ρονται μετὰ βῆμα ρυθμικόν ὡς αὐτόματα ἀξιοματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι καὶ θεσιθῆραι καὶ ἄεργοι καὶ μαθηταὶ καὶ οἰ-κογένειαι πολυμελεῖς ἄστων μετ' εὐσάρχους μητέρας καὶ μετ' ἰσχνὰς κόρας, ὅπου ἐπιφέρει ἑλιγγὸν ἢ ἀτελεύτητος παρέ-λασις τῶν αὐτῶν μορφῶν, ὅπου ὁ συνωθισμὸς εἶνε τοιοῦτος, ὥστε σχεδὸν ὁσφραίνεται τις καὶ τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς μαγειρικῆς, ἥς συνεπιφέρει μεθ' ἐκυτῆς ἐκάστη οἰκογένεια.

Εἰς τὸ κοινορτῶδες ἀλώνιον τῆς πλατείας τῆς Ὁμοιοῖας καταφύγιον τῶν τροφῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν, τῶν στρα-γαλοπωλῶν καὶ τῶν παρεπιδημούντων Ἀνατολιτῶν, τῶν ἐξαπλουμένων νοχελῶς καὶ καταλαμβανόντων τὰ ὀλίγα ἐδώλια σχεδὸν ἀπὸ πρωτῆς μέχρις ἐσπέρας.

Εἰς τὸ ἀνώμαλον πεδίων τῶν Στύλων, διακεκαυμένον, ἀπεριποίητον, διατηροῦν μόνον τὴν ἐξαίσιον θέαν του, διότι αὕτη δὲν ἐξαρτᾶται ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου νὰ καταστραφῇ, ἀπολλῆται ἀποτόμως εἰς τὰ κινδυνώδη ἐρείπια τοῦ νεκρο-ζώου κήπου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ εἰς τὰς φρικτῶς χαίνουσας ὀχθὰς τοῦ Ἰλισσοῦ.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Πατησίων, ἀφόρητον ἐκ τῆς κόνεως τὸ θέρος ὅπου ἡ ὀλίγη σκιά καὶ ἡ προβληματικὴ ἀνάπαυ-λα ἐντὸς τῶν πενιγρῶν κήπων παρέχεται μόνον ὑπὸ τῷ ἀ-

παρατήτῳ ὄρω τῆς οὐχὶ εἰς ὅλους ἀρεστῆς ζυθοποιίας.

Δὲν ἀναφέρω τοὺς λοιποὺς περὶ τὴν πόλιν περιπάτους, ὡς ἀρκετὰ μακρυνοὺς καὶ ἥκιστα ἐπαγωγούς. Ἀποκλείω ἐπίσης καὶ τὰ δύο Φάληρα καὶ τὴν Κηφισσίαν ὡς πολυ-δάπανα· δὲν μνημονεύω καὶ τῆς ἀποκέντρου πλατείας τῆς Ἐλευθερίας, γνωστῆς μόνον διὰ τὰς νυκτερινὰς καὶ οὐχὶ πάντοτε κοσμίους συναθροίσεις τῆς, καταλήγω δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας δὲν ἔχουσι κανένα ἄξιον λόγου θερινὸν περίπκτον ἐντὸς ἢ τοῦλάχιστον πλησιέστατα τῆς πόλεως τῶν, σκιερὸν καὶ δροσερὸν κατα-φύγιον, ἐξωραϊσμένον φιλοκάλως, συντηρούμενον εὐπρεπῶς, ὅπου καθεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρισκῃ ἀνεξόδως ἀνεσιν καὶ σκιὰν καὶ δρόσον καὶ καθαρὸν ἀέρα, ἐπὶ δαπάνῃ δὲ πρό-χειρον ἐκπλήρωσιν πικρῶν τῶν ἔξωθεν καὶ ἀπικιτήσεων τῆς εὐζωίας.

Δὲν εὐρέθη καμμία κυβέρνησις, κανεὶς νομάρχης, κανεὶς δήμαρχος, κανὲν δημοτικὸν συμβούλιον, καμμία ἐπιτροπὴ ὑγιεινῆς νὰ φροντίσῃ ποτὲ περὶ τούτου. Κάτι ἐλέχθη ἄλ-λοτε πρὸ ἐτῶν περὶ κατασκευῆς ἐνός τοιοῦτου δημοτικοῦ πραδεῖσου ἐκεῖ παρὰ τοὺς Στύλους, ἀλλ' ἡ ἰδέα ἔμεινεν ἔκτατε ἐν καταστάσει ἀπλοῦ σχεδίου καὶ ὁ θεὸς μόνος, ὅστις εἶνε τὸ ἄπειρον, γινώσκει πόσαι εἶνε αἱ μυριάδες τῶν σχεδίων ὅσα ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων χωρὶς νὰ πραγματοποιηθῶσιν.

Καὶ ὅμως τοιοῦτο καταφύγιον ὑπάρχει ἐντὸς τῶν Ἀ-θηνῶν, θὰ ἐκπλήξω δὲ πολλοὺς διὰ τὴν ἀνακάλυψίν μου λέγουσα ὅτι αὐτὸ εἶνε ὁ Βασιλικὸς Κήπος. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκκληθῶ καὶ ἐγὼ ὡς ἐπαναστάτης, ὡς συνωμότης ἐπι-τιθεμένη, ὅπως εἶνε συρρὸς σήμερον, κατὰ τῶν βασιλικῶν προνομίων, φρονῶ ὅμως ὅτι ὁ εὐρύχωρος βασιλικὸς κήπος, εἰς τὸν ὁποῖον σήμερον περιέρχονται ὀλίγοι εὐζωνοὶ κυρι-αρχικῶς ἐπιτηροῦντες τὰς εἰσερχομένας εὐκρίτους τιθῆ-νας, ὁ βασιλικὸς κήπος μετὰ τὰς λόχμας του, μετὰ τοὺς συσ-κίους δεινδρῶνάς του, μετὰ τὰ ἄφθονα ὕδατά του, ἡ μέρος τοῦ-λάχιστον αὐτοῦ ἠδύνατο φιλοτίμως χορηγούμενον καὶ κα-ταλλήλως διαρρυθμιζόμενον νὰ παρέχῃ εἰς τὸν πληθυσμὸν τῆς πρωτεύουσας τὴν μεγάλην αὐτὴν εὐεργεσίαν.

Ῥίπτω τὴν ἰδέαν ταύτην ἁπλῶς καὶ δὲν ἐπιμένω περισ-σότερον εἰς τὴν διατύπωσίν της, διότι γνωρίζω ὅτι καὶ αὕτη θὰ ταφῇ εἰς τὸ ζοφερὸν χάσμα, ὅπου θάπτονται ὅλαι αἱ περὶ βελτιώσεως τῶν κακῶς κειμένων ἰδέαι καὶ ἐπιθυ-μίαι, ὅσας δὲν ἐκφέρονται ἀπὸ στόμα ἐπισημότερον, ἢ δὲν τὰς ὑποστηρίξῃ ἐνθέρμως ὕλικὸν συμφέρον. Τολμηρό-τερον ὅμως δύναμαι νὰ προτείνω μίαν μεταρρυθμίσιν, ἥτις δὲν εἶνε δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῇ ἐν ταῖς παρούσαις ἡμέραις τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ὄργασμοῦ, τὴν ἐξῆς· ν' ἀ-νοιχθῇ ἄλλη μία ἐξοδὸς εἰς τὸν εὐρύκτατον περίβολον τοῦ κήπου εἴτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σταδίου, εἴτε πρὸς τὸ μέ-ρος τῆς Δεινδροστοιχείας, πρὸς μεγίστην εὐκολίαν τῶν φοι-τῶντων ἐν τῷ κήπῳ φιλερήμων περιπατητῶν, διότι ὡς ἐκ τῆς μιᾶς καὶ μόνης ὑπαρχούσης σήμερον εἰσόδου, ὁ εἰσερ-χόμενος μετὰ μακρὰν περιπλάνησιν καὶ πολλοὺς ἐλιγμούς ἀναγκάζεται νὰ ἐπανέλθῃ θέλων καὶ μὴ θέλων πάλιν εἰς τὸ πρῶτον καθεστῶς, ἀπαράλλακτα ὡς ὁ κ. Δηλιγιάννης εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τοῦτο εἶνε ἥκιστα εὐχάριστον.

ἡ Μηνησία